

baggrund af stor enighed i Folketinget – en pensionsordning for dem, der er erhvervshæmmede fra frihedskampen, en pension, som er en meget væsentlig ydelse for den enkelte, og som er reguleret, og som ingen heller har sat spørgsmålstegn ved.

Jeg kan sige til hr. Arne Melchior – i modsætning til Enhedslisten – at hvis forligspartierne er enige om, at hædersgaven skal have en anden størrelse, end hædersgaven har i dag, vil Det Konservative Folkeparti derfor gerne være med.

Det har ikke noget at gøre med, hvilket navn der står på forslaget, skulle jeg hilse og sige til Enhedslistens ordfører – hvis han ellers agter at lytte til mit svar til ham. Det har ikke noget at gøre med, hvad der står på toppen af forslaget, det har noget at gøre med, at man følger de spilleregler, der er på Christiansborg, også i ubehagelige sager.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Både fru Anne Birgitte Lundholt og hr. Tom Behnke har brugt ordet forlig om det lovforslag, vi vedtog i fjor, og som hed L 171.

Nu er ord jo taknemmelige, men jeg vil ramme en pæl igennem den opfattelse, at der var tale om et forlig, som gjaldt andet end jubilæumsgaven. Den aftale, det drejer sig om, blev indgået i statsministerens udvalg vedrørende fejringen af 50-året for befrielsen. Udvalget havde kun den opgave, udvalget disponerede ikke ud over jubilæumsåret, og der står intet i loven, som angår ting ud over året 1995.

Derfor er det en tilsnigelse, og jeg vil endda sige for enhver, der kan læse, imod bedre viden, at tale om, at der skulle være et forlig ud over den aftale, der gjaldt for jubilæumsgaven og jubilæumsfejringen, som dette udvalg ene og alene beskæftigede sig med.

Så anerkendte fru Anne Birgitte Lundholt, at Enhedslisten i fjor havde anmeldt, at de ikke var enige i, at hædersgaverne ikke skulle være permanente. Det anmeldte jeg også i min ordførertale på hele CD's vegne – ved samme lejlighed. Og det har været sagt igen og igen. Men det er klart, at når man lever i sådan et glasbur, som det ser ud til at fru Anne Birgitte Lundholt gør – fru Anne Birgitte Lundholt har jo påtaget sig at være ordfører i denne sag, som hun overhovedet ikke kender til, og hvor hun kun står og krænger ud med, hvem hun er rundet af, og hvor vi andre taler om sagen, taler hun personligt og partimæssigt – så kan jeg da godt forstå, at man afsporer sine indlæg gang på gang.

Der er ikke noget forlig. Vil fru Anne Birgitte Lundholt være venlig at nævne, hvornår det forlig skulle være indgået, med hvem, og hvad det går ud på? Der fandtes kun en aftale vedrørende L 171, og vi stemte efter den aftale, vi havde indgået. Der var intet vedrørende 1996 og fremefter. Dette er sandheden, fru Anne Birgitte Lundholt, og det kan fruene lige så godt erkende med det samme.

Bruno Jerup (EL):

Vi tredjebehandler i dag et forslag vedrørende en lov, som har haft en lang historie, siden den blev fremsat af minister for særlige anliggender, Mogens Fog, den 19. september 1945 og vedtaget den 1. oktober 1945 i Landstinget. Adskillige af ordførerne dengang omtalte denne lov som en æreslov. Det var et spørgsmål om samfundets æresgæld til mennesker, som havde ofret sig på en uegennyttig måde i en tid, hvor de ikke kunne forvente den mindste officielle opbakning.

Det er også begrundelsen for, at en gruppe medlemmer af dette Ting har ønsket at få navneopråb i forbindelse med dette lovforslag. Vi vil godt give hvert enkelt medlem af dette Ting mulighed for med egen røst at tilkendegive sin stilling til dette spørgsmål.

I forbindelse med 50-året for Danmarks befrielse stillede vi dette lovforslag fra Enhedslistens side. Vi orienterede allerede dengang en række partier og ordførere om, at vi havde til hensigt at genfremsætte dette forslag enten alene eller sammen med andre, hvis vi kunne få flere med på det. Dette lovforslag, L 87, blev fremsat så langt tilbage som den 29. november 1995, altså før finansloven var vedtaget.

Desuden gjorde vi det, at vi flere gange rykkede førstebehandlingen, så den endelige 1. behandling først fandt sted den 2. februar 1996. Det var en helt bevidst handling for at give regeringspartierne mulighed for at overveje, om de ville støtte, og for at give f.eks. De Konservative mulighed for det samme. Det var vores absolutte hensigt, at hvis disse partier ønskede det, ville vi trække lovforslaget tilbage med henblik på fremsættelse af et fælles lovforslag med alle partier bag. Det være kun et bidrag til debatten om, hvilke hensigter vi havde med loven.

Jeg vil også godt understrege, at det var vores klare indtryk i foråret 1995, at bl.a. Det Konservative Folkeparti eller dele af partiet var indstillet på at støtte lovforslaget. Men siden da har